

Arrest

nr. 162 432 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 in eigen naam, en de tweede verzoekster en de derde verzoeker tevens als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 15 september 2009 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van

25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 21 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van de eerste verzoekster ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun minderjarige kinderen ongegrond bevonden.

1.3. Op 4 oktober 2011 dienen de tweede verzoekster en de derde verzoeker in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 oktober 2011 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 642.

1.7. Op 6 september 2013 wordt de eerste verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 998.

1.8. Op 30 december 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor T., R. (...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 13.03.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië.

Derhalve wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan T., R. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN T., R. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

Wij vermelden ook dat T. R. (...) reeds voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar dd. 06.09.2013, haar betekend op 03.10.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door de tweede verzoekster en de derde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De verwerende partij stelt dat voormelde partijen geen belang hebben bij een eventuele vernietiging van de *in casu* bestreden beslissing, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 december 2013 enkel gestoeld is op een aandoening van de eerste verzoekster. Volgens de verwerende partij kunnen de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen dan ook "*niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986)*".

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen wijst de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen terecht op dat artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet van toepassing is op “*de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)*” en dat er *in casu* geen enkel element voorligt dat toelaat vast te stellen dat de machtigingsaanvraag van 30 december 2013 zou zijn gebaseerd op de medische problematiek van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 30 december 2013 enkel medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot de eerste verzoekster, wat door de verzoekende partijen ook niet betwist wordt. Zodoende stelt de verwerende partij terecht dat de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet alleen op de eerste verzoekster, doch ook uitdrukkelijk op de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen betrekking heeft en dat deze beslissing uitdrukkelijk ook aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing werd immers door de drie verzoekende partijen ondertekend. Daarenboven wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de machtigingsaanvraag van 30 december 2013 ongegrond werd verklaard, nadat deze aanvraag reeds op 29 januari 2014 ontvankelijk werd verklaard. Op voormelde ontvankelijkheidsbeslissing worden eveneens de drie verzoekende partijen vermeld en wordt aan de burgemeester van Borsbeek de instructie gegeven “*voornoemde betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie*”. In het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing komen de verzoekende partijen opnieuw terecht in de situatie die op 29 januari 2014, door het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing, is ontstaan.

In deze specifieke omstandigheden kan de verwerende partij niet voorhouden dat niet alle drie de verzoekende partijen een voordeel kunnen halen uit de vernietiging van een beslissing die op alle drie deze verzoekende partijen en de kinderen van de tweede verzoekster en de derde verzoeker betrekking heeft. Zodoende dient *in casu* te worden aanvaard dat de tweede verzoekster en de derde verzoeker, zowel in eigen naam als in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, wel degelijk een persoonlijk belang hebben bij hun beroep, ondanks het feit dat zij zelf geen medische aandoening hebben ingeroepen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat in het standaard medisch getuigschrift van 7 oktober 2013 wordt gesteld dat “*mantelzorg onontbeerlijk (is)*”, en dat in de machtigingsaanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de mantelzorg voor de eerste verzoekster verstrekt wordt door haar dochter (*i.e.* de tweede verzoekster) en haar schoonzoon (*i.e.* de derde verzoeker), met wie de eerste verzoekster samenwoont.

Om deze redenen kan de exceptie van de verwerende partij *in casu* niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door de tweede verzoekster en de derde verzoeker, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, tegen de bestreden beslissing is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het “*objectiviteitsprincipe*”, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Daarnaast voeren ze ook de overschrijding of afwending van macht aan, alsook een beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“*DOORDAT :*

DVZ haalt in de beslissing dd. 17.03.2014 volgende reden(en) aan :
(...)

Verder haalt de DVZ beslissing van 17.03.2014 nog aan :

(...)

Volgens de arts-attaché van DVZ, Dr.B. (...), werd voor de medische evaluatie van T. R. (...), dd. 13.03.2014 op basis van hetwelke DVZ de beslissing van ongegrondheid heeft gesteund, gebruik gemaakt van volgende medische stukken :

(...)

In het medisch advies, wordt op het ongenummerd blad, blijkt blad 2 te zijn, en in het begin van het laatste blad (ongenummerd) dikwijls verwezen naar tussen haakjes aangeduide cijfers :

Zo onder meer vermeldt de laatste paragraaf :

« De behandeling met snelwerkende insuline (Actrapid...) is mogelijk volgens (1) en (2). De behandeling met metformine is beschikbaar volgens (1) en (3). De behandeling met escitalopram is beschikbaar volgens (1) en (4). De behandeling met amlodipine is mogelijk volgens (2), (3) en (4). De behandeling met perindopril is mogelijk volgens (2) en (4). Insuline glargine is beschikbaar volgens (2). De behandeling met bumertanide kan vervangen worden door een behandeling met furosemide, met medicament uit dezelfde groep. Furosemide is beschikbaar volgens (2). De behandeling met atorvastatine is mogelijk volgens (1), (3) en (4). De behandeling met rivaroxaban, tramadol en ranitidine zijn beschikbaar volgens (5). De behandeling met trazodon kan vervangen worden door »

dat vervolgt wordt op de laatste bladzijde :

« een medicament uit dezelfde groep, agomelatine. Agomelatine is beschikbaar volgens (5). De opvolging door een interne specialist is mogelijk volgens (1), (2), (3) en (4). De opvolging door een cardioloog is mogelijk volgens (3) en (4). De opvolging door een psychiater is mogelijk volgens (1). De opvolging door een neuroloog is mogelijk volgens (4). »

« Het gebruik van een rolstoel is mogelijk volgens (3). De bepaling van glucose in het bloed is mogelijk volgens (1) en (3). »

TERWIJL verzoekers geen verdere informatie vinden aangaande die referenties tussen haakjes aangeduid ; niet alleen weet men niet van waar die informatie komt, maar ook er is hierover geen verdere specificatie, wat controle of interactie op dat vlak totaal onmogelijk maakt ;

Dat wat de diverse aandoeningen betreft, zelfs al zouden bepaalde aandoeningen theoretisch gedeeltelijk in het herkomstland kunnen verzorgd worden, is dit in het geval van mevrouw T. R. (...), gezien haar AZERI-afkomst (gemengd ethnische afkomst van Azerbadjan en Armenië) een veel moeilijker probleem ;

Dat bijgevolg de beslissing niet gemotiveerd is in de optiek van de verdere behandeling van verzoekster T. R. (...): de Arts-attaché van DVZ gaat uit van theoretische beschouwingen en moeilijk verifieerbare databankgegevens (welke gewoonlijk het ideale beeld voorstellen) in zijn medische evaluatie van 13.03.2014, hetwelk niet getoetst is aan het individueel geval van verzoekster, van Azeri afkomst ;

Dat de DVZ beslissing van enkele dagen later, van 17.03.2014, evenmin steunt op andere meer objectieve gegevens getoetst aan het individueel geval van mevrouw T. R. (...);

Dat er zeker een gebrek is aan objectiviteit en dat de motivering zeer onvolledig is en voorbijgestreefd is in die zin dat het geen rekening houdt met de hedendaagse situatie – gebrek aan actualisatie ;

DOORDAT DVZ stelt in de rubriek :

« Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname: » haalt de Arts-Attaché onder andere het volgende aan :

(...)

TERWIJL daar tegenover stellen verzoekers het volgende :

Dat door de Arts-attaché van DVZ informatie neergeschreven wordt afkomstig uit databanken ;

Zo leest men bijvoorbeeld in de rubriek :

*« Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname «
« Er werd gebruik gemaakt van volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene) :*

« - Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank 1 van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 09/09/2013 met uniek referentienummer AM-3023-2013 «

Dit blijkt algemene informatie te zijn, geenszins toegesplits op het specifieke geval van verzoekster ;

Wat de medicatie betreft, is er wel bepaalde medicatie beschikbaar, doch indien dit eventueel kosteloos te verkrijgen is, wat door mensen ter plaatse betwist wordt, dan gaat het soms om medicatie waarvan de geldigheidsdatum verstreken is : dit brengt dan op zijn beurt een ander slechter gezondheidsprobleem teweeg : dit gegeven vindt men niet weer in het medisch advies van de Arts-attaché : het is dus onvolledig, het steunt op onvolledig uit het buitenland of uit databankinformatie verkregen informatie, en bijgevolg is het advies niet bruikbaar : gezien de DVZ-beslissing hierop steunt, is de DVZ-beslissing van 17.03.2014 met een gebrek aangetast : het moet verworpen worden ;

Daarbij komt nog dat de volledige informatie bij de DVZ-beslissing van 17.03.2014 moet gevoegd worden : het is gebrekkig geformuleerd en onvolledig wanneer de Administratie zich van die taak ontlast door te schrijven dat op andere plaatsen of plaats het dossier te raadplegen is ;

Dat verzoekers zich dan ook de vraag stellen of het de taak is van de Arts-attaché om voor te stellen dat de dochter en schoonzoon, voor wie de beslissing eveneens geldt, toegang hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst, en dat zij op die manier kunnen instaan voor de eventuele bijkomende kosten die gepaard gaan met de medische behandeling en opvolging van betrokkene.
(zie paragraaf voorafgaand aan de Conclusie van de Arts-attache).

Dat het de taak is van de Arts-attaché zich uitsluitend te focussen op de gezondheidsproblematiek : van T. R. (...), in België en in Armenië : wanneer hij zich kan bezighouden met beschouwingen over de arbeidsmarkt van de mantelzorgers, als arts, dan stelt men zich vragen over de objectiviteit van zijn geneeskundig advies van 13.03.2014 ;

De conclusie van de Arts-attaché, Dr. B. (...) op pagina 3 van de medische evaluatie van 13.03.2014 is:
(...)

TERWIJL :

Verzoekers stellen eveneens dat er rekening dient gehouden te worden met het evolutief karakter van de diverse medische aandoeningen.

De aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op 30.12.2013, gesteund op medische documenten van de tijdspanne daarvoor (zijnde medische attesten van 19.03.2013, diverse medische documenten aangaande hospitalisatie in de periode van augustus 2013 en een ander medisch document van 7.10.2013) wordt voor medisch advies voorgelegd aan de Arts-attaché van DVZ op 13.03.2014 ;

Doch we zijn in juli 2014, zijnde ongeveer één jaar na de hospitalisatie van mevrouw T. R. (...);

En de Arts-attaché moet een advies uitbrengen van een gezondheidstoestand een jaar geleden, daar waar de erg zieke en zwakke persoon, evolutief er niet op verbeterd, integendeel ;

Dat bijvoorbeeld, enkel om het aspect medicatie aan te halen, voegen hierbij een indrukwekkende lijst van februari 2014 (ongeveer 15 diverse medicaties moeten dagelijks ingenomen worden) : de gemiddelde maandelijkse kostprijs hier in België van de door mevrouw T. R. (...) dagelijks te nemen medicatie bedraagt 300 euro ;
(zie stuk 3)

Indien mevrouw T. R. (...) gepengerechtigd zou zijn, zou haar pension in Armenië ongeveer 65 euro per maand bedragen ;

De mantelzorgers (G. H. (...), schoonzoon en G. L. (...), de dochter), zijn werkbereid op de Belgische arbeidsmarkt en willen geenszins van het OCMW of de Werklozenkas afhangen : ze zijn dynamisch en kunnen voltijds onmiddellijk werken indien zij verblijfsdocumenten zouden bekomen ;

Er werden door de Arts, cardioloog V. (...), twee nieuwe medicamenten toegevoegd (op het einde van de lijst – stuk 3) ;

Dat de Arts-attaché hiermede nog geen rekening heeft gehouden ;

*Uit informatie in Armenië ingewonnen blijkt dat men daar nooit over deze medicatie gehoord heeft, tot nu toe kent men er het bestaan niet van die medicatie : het is dus niet verkrijgbaar ;
De hier in België, sedert februari 2014 door verzoekster ingenomen medicatie, is uiterst belangrijk voor de gezondheidsevolutie van verzoekster : het niet meer kunnen innemen van deze medicatie kan haar fataal zijn ;*

Dat zowel de Arts-attaché als de DVZ-beslissing van 17.03.2014 genomen op basis van het medisch advies van 13.03.2014 het enkel hebben over het medisch probleem uit het verleden, zonder rekening te houden met de actualiserende factoren ;

Dat er geenszins in de beslissing rekening werd gehouden met andere even belangrijke als medische factoren : namelijk levensomstandigheden in Armenië, de gemengde afkomst van verzoekster (Azeri-afkomst) en de daarmee gepaard gaande problemen van samenwoning en gewelddaden in de samenleving in geval van terugkeer naar Armenië ;

Dat deze problematiek eveneens aangehaald werd in hun asielaanvraag ;

Dat er nog altijd vrees bestaat te wijten aan de Azeri-afkomst van T. R. (...), en de gemengde afkomst van mantelzorgster G. L. (...);

Dat DVZ faalt in het nemen van een beslissing wanneer deze samenhangende problemen niet in overweging worden genomen, vooraleer een DVZ-beslissing te nemen ;

Dat dit element, in combinatie met de afwezigheid van een woning (dat zij verkocht in Armenië korte tijd voor haar vertrek naar België) daar waar een erg zieke met verplaatsingsmoeilijkheden, stabiliteit en rust nodig heeft, en haar verslechterende gezondheidstoestand belangrijke factoren zijn waarmee DVZ rekening had moeten houden : dat bij eventueel terugkeer naar het oorsprongland haar gezondheidsproblematiek zodanig zou kunnen verergeren dat het haar fataal wordt ;

Dat deze problemen reeds in vorige verzoekschriften aangehaald werd ;

Dat noch het advies van de arts-adviseur van DVZ van 13.03.2014 noch de daaruit voortvloeiende

DVZ beslissing van 17.03.2014 hiermee rekening houden in hun beslissing ;

Bijgevolg heeft DVZ geen rekening gehouden met andere dan medische elementen welke in het specifiek geval van verzoekers een zeer belangrijke rol spelen : onvolledige motivering en bij gebrek deze belangrijke elementen in overweging te hebben genomen : verkeerde besluitvorming ;

Dat bij het nemen van een administratieve correcte en/of medische correcte allesomvattende eindbeslissing er ook rekening dient gehouden te worden met andere factoren welke een belangrijke invloed op de gezondheid kunnen hebben (omgeving, sociale, familialefactoren) : dat dit niet in overweging werd genomen in de DVZ-beslissing van 17.03.2014 ;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de vraag wanneer het uitzetten van een ernstige zieke naar zijn land van herkomst strijdig is met artikel 3 EVRM, hanteert het vier criteria :

-de gevorderdheid van de ziekte ;

-de mogelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst ;

-de aanwezigheid van familieleden als sociaal en medisch vangnet in het land van herkomst ;

-de duur van het verblijf in het land dat wil uitzetten ;

(het betreft niet cumulatieve en evenmin limitatieve criteria : de twee eerste zijn de belangrijkste.....) ;

DVZ heeft met geen enkel van deze elementen gehanteerd door het E.H.R.M rekening gehouden : de beslissing van 17.03.2014 dient om deze redenen vernietigd te worden ;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,

- Het objectiviteitsprincipe,

- De motiveringsplicht,

- De zorgvuldigheidsplicht.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

*Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:
(...)*

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij voert aan dat de inhoud van het advies van de arts-adviseur niet duidelijk zou zijn, daar waar wordt verwezen naar (1), (2), (3) (4) en (5).

Verweerder laat gelden dat uit deze verwijzingen terug te vinden in het onderdeel van het advies dat betrekking heeft op de "beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname".

De arts-adviseur vangt dit onderdeel aan door in extenso te verwijzen naar de vijf bronnen die door hem werden geraadpleegd in het kader van dit onderzoek van de beschikbaarheid, en die door hem ook werden toegevoegd aan het administratief dossier, zodat verzoekende partij de inhoud ervan kan verifiëren.

Waar verder in dit onderdeel wordt verwezen naar (1), verwijst de arts-adviseur aldus naar de 1ste bron die door hem vermeld werd in dit onderdeel.

Dit is evident, en vloeit voort uit een eenvoudige lezing van het advies in zijn geheel. De onduidelijkheid waarop verzoekende partij alludeert, kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de Azeri-afkomst van eerste verzoekster, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich beperkt tot vage beschouwingen. Zij leggen geen enkel stuk voor van aard om hun beweringen te ondersteunen, en doen dan ook geen afbreuk aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur. Inderdaad bewijst verzoekende partij met haar verklaringen niet dat de nodige zorgen onbeschikbaar of ontoegankelijk zouden zijn voor personen van Azeri-afkomst.

Het is verder ook onduidelijk waarom verzoekende partij meent dat de informatie terug te vinden in het advies 'te algemeen' zou zijn. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen geenszins aan dat deze informatie niet van toepassing zou zijn in het specifieke geval van verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst naar informatie bekomen van 'mensen ter plaatse'. Deze informatie van 'horen zeggen' blijkt evenwel niet uit concrete stukken, en doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing of aan het advies van de arts-adviseur.

Verzoekende partij is bovendien niet ernstig waar zij voorhoudt dat de arts-adviseur niet naar bronnen mag verwijzen. Deze bronnen zijn consulteerbaar in het administratief dossier, zodat verzoekende partij er de inhoud van kan verifiëren. De formele motiveringsplicht legt aan het bestuur geen verplichting op om de stukken waarnaar zij verwijst, in extenso te citeren of te verwerken in haar beslissing of het advies.

Zie dienomtrent:

"In verband met de beschikbaarheid van de zorgen en opvolging, vermag de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verwijzen naar de informatie die blijkt uit [...] De bronnen zijn ook opgenomen in het administratief dossier zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen.

Verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven, en toont derhalve niet aan dat deze motivering, met verwijzing naar de bronnen, kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 114 533 van 28 november 2013)

Terwijl verzoekende partij weinig ernstig is waar zij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet mag verwijzen naar de mogelijkheid in hoofde van tweede verzoekster en derde verzoeker om te werken. Verzoekende partij gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat de arts-adviseur dient te adviseren over de toegankelijkheid van de zorgen, hetgeen wel degelijk samenhangt met de vraag of de betrokken vreemdeling en diens familie over inkomsten beschikken. De kritiek van verzoekende partij is ten andere volstrekt tegenstrijdig met het feit dat verzoekende partij zich verder in het verzoekschrift beroept op de werkbereidheid van tweede verzoekster en derde verzoeker om in België (sic) te werken.

Verzoekende partij verwijst naar de evolutie van de gezondheidstoestand van eerste verzoekster, en legt daartoe nieuwe medische stukken voor, die zouden aantonen dat ondertussen ook andere medicatie wordt genomen.

Dit aanvullend medisch attest was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit getuigschrift, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek dan ook niet in afbreuk te doen aan het gedegen en omstandig advies van de arts-adviseur.

Verweerder laat ten overvloede gelden dat het loutere gegeven dat de beschikbaarheid van de zorgen niet volstrekt gegarandeerd kan worden, dat de zorgen van een lager niveau zijn dan dit het geval is in België, en evenmin kosteloos zijn, zoals verzoekende partij aanhaalt, niet van aard is afbreuk te doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur.

Verweerder benadrukt in eerste instantie dat dit betoog van verzoekende partij dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Ameghigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zie in die zin:

"Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

[...] Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. [...]

Nogmaals wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9

ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

De verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië zorgvuldig werd nagegaan.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geven de verzoekende partijen niet aan op welke wijze het door hen ingeroepen vertrouwensbeginsel en het *“objectiviteitsprincipe”* zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het *“objectiviteitsprincipe”* wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er medische elementen werden aangehaald door de eerste verzoekster, doch dat *“uit het voorgelegd medisch dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat de eerste verzoekster *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 maart 2014. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat de eerste verzoekster *“lijdt aan ischemisch hartlijden met status na een myocardinfarct, een chronische voorkamerfibrillatie (VKF), een arteriële hypertensie, een hypercholesterolemie, een insuline dependente diabetes mellitus, obstipatie en een depressieve stemming”* en dat zij *“een ischemisch CVA door(maakte) ter hoogte van basale ganglia rechts met linker hemibeeld als gevolg en een urinaire infectie waarvoor de betrokkene met antibiotica werd behandeld”*. Tevens wordt toegelicht dat *“in de voorgeschiedenis (...) cataractheelkunde bilateraal vermeld (wordt)”*. De arts-attaché meent dat de eerste verzoekster, nu zij *“op dit moment geen behandeling neemt voor de cataract, de obstipatie en de urinaire infectie (...) niet onmenselijk of vernederend (kan) worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland”*. Inzake de medicamenteuze behandeling van de overige aandoeningen van de eerste verzoekster, de opvolging door een neuroloog, een cardioloog, een psychiater en een specialist interne geneeskunde en de mogelijkheid tot bepaling van glucose in het bloed en tot gebruik van een rolstoel, die de arts-attaché als essentieel beschouwd, wordt in het medisch advies van 13 maart 2014 omstandig toegelicht dat deze in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Verder stelt de arts-attaché vast dat het gezin van de eerste verzoekster, eventueel met de hulp van vrienden, de mantelzorg in Armenië op zich kan nemen. Tenslotte concludeert de arts-attaché dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en*

toegankelijk zijn in het herkomstland". De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat in het medisch advies van de arts-attaché van 13 maart 2014 vaak verwezen wordt naar tussen haakjes aangeduide cijfers, terwijl zij *"geen verdere informatie (...) (vinden) aangaande die referenties tussen haakjes aangeduid"*, niet weten *"van waar die informatie komt"* en *"er hierover geen verdere specificatie (is), wat controle of interactie op dat vlak totaal onmogelijk maakt"*, wordt er op gewezen dat uit een lezing van het bedoelde medisch advies blijkt dat bij het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst of terugname een opsomming door middel van vijf streepjes wordt gegeven van de bronnen waarvan de arts-attaché voor zijn advies gebruik maakte. Daaronder wordt per behandeling aangegeven of deze beschikbaar is in het land van herkomst, met verwijzing tussen haakjes naar vijf verschillende nummers. Uit deze gegevens kan genoegzaam worden afgeleid dat de nummers tussen haakjes verwijzen naar de vijf bronnen die erboven worden opgesomd. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het stond hen (en hun raadsman) bovendien vrij het administratief dossier, waarin de door de arts-attaché gehanteerde bronnen zich bevinden, te raadplegen om aldus deze gegevens te controleren. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij menen dat de bestreden beslissing *"gebrekkig geformuleerd en onvolledig (is) wanneer de Administratie zich van die taak ontlast door te schrijven dat op andere plaatsen of plaats het dossier te raadplegen is"*.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen werpen de verzoekende partijen op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening hield met hun (gemengde) Azeri-afkomst, de gewelddaden in de Armeense samenleving en de levensomstandigheden in Armenië. De verzoekende partijen laten evenwel na met concrete elementen te specificeren waarom net hun afkomst de toegang tot een adequate behandeling in hun land van herkomst zou bemoeilijken. Overeenkomstig artikel 9*ter*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kwam het aan de verzoekende partijen toe om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in hun land van herkomst of in het land waar zij verblijven over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wat zij *in casu* niet hebben gedaan. De Raad merkt in dit verband op dat niet blijkt op welke grond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verplicht zou zijn om een verder onderzoek te voeren naar de gewelddaden in de Armeense samenleving voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing of op dit punt te motiveren. De problemen met betrekking tot hun (gemengde) Azeri-afkomst en de gewelddaden in de Armeense samenleving, werden zoals de verzoekende partijen zelf aangeven *"eveneens aangehaald (...) in (...) haar asielaanvraag"*,

zodat deze problematiek reeds werd onderzocht naar aanleiding van de door hen ingediende asielaanvragen, waarbij de Raad bij arresten met nummers 51 614 en 51 615 van 25 november 2010 hen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. De verzoekende partijen brengen geen enkel element aan dat erop wijst dat de situatie in hun herkomstland sinds de afwijzing van hun asielaanvraag fundamenteel is gewijzigd. Tevens werd in een medisch advies van dr. B. van 13 maart 2014, vastgesteld dat de voor de eerste verzoekster noodzakelijke behandelingen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst en brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat dit advies waarop de bestreden beslissing steunt niet pertinent zou zijn. Waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat de door de arts-attaché geraadpleegde bronnen “gewoonlijk het ideale beeld voorstellen” beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verder werpen de verzoekende partijen op dat “*de motivering (...) geen rekening houdt met de hedendaagse situatie (en dat er) een gebrek aan actualisatie (is).*” De verzoekende partijen laten evenwel na aan te geven met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan nog wel rekening had moeten houden. Uit het medisch advies van de arts-attaché van 13 maart 2014 blijkt dat deze zich bij het onderzoek naar de behandeling en de opvolging van de aandoeningen waaraan de eerste verzoekster lijdt, heeft gesteund op bronnen die dateren van 2012, 2013 en zelfs 2014. De verzoekende partijen maken met hun summier en theoretisch betoog niet aannemelijk dat deze informatie op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet meer actueel zou zijn.

De verzoekende partijen laten nog gelden dat het medisch advies van de arts-attaché onvolledig is en niet toegespitst zou zijn op het specifieke geval van de eerste verzoekster, nu “*(w)at de medicatie betreft, (...) er wel bepaalde medicatie beschikbaar (is), doch indien dit eventueel kosteloos te verkrijgen is, wat door mensen ter plaatse betwist wordt*”, het dan “*soms (gaat) om medicatie waarvan de geldigheidsdatum verstreken is*”. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee geenszins aannemelijk dat het medisch advies van 13 maart 2014 van de arts-attaché, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-attaché beschikt.

De verzoekende partijen werpen op dat “*het de taak is van de Arts-attaché zich uitsluitend te focussen op de gezondheidsproblematiek*” van de betrokkenen en dat “*wanneer hij zich kan bezighouden met beschouwingen over de arbeidsmarkt van de mantelzorgers, als arts, (...) men zich vragen (stelt) over de objectiviteit van zijn geneeskundig advies*”. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de motivering van de arts-attaché op dit punt kadert in de vraag naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst, zodat deze hieromtrent wel degelijk vermag te motiveren.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening dient te houden met het evolutief karakter van de ziekte wordt erop gewezen dat het aan de verzoekende partijen toekomt om hun dossier te actualiseren. Het bestuur is er niet toe gehouden bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de ziekte waaraan de eerste verzoekster lijdt een evolutief karakter heeft en dat de arts-attaché hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partijen kunnen ook niet worden bijgetreden waar zij menen dat “*de Arts-attaché (...) een advies moet uitbrengen van een gezondheidstoestand (van) een jaar geleden*” nu overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet het standaard medisch getuigschrift niet ouder dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag mag zijn en het advies van de arts-attaché van nog geen drie maanden na het indienen van de aanvraag dateert.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het medicatieplan met de daarop bijkomende handgeschreven aantekeningen (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), hebben voorgelegd aan het bestuur. Het administratief dossier bevat enkel het bedoelde medicatieplan zonder de handgeschreven aantekeningen, zodat met de aangebrachte handgeschreven aantekeningen

geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het medicatieplan met handgeschreven aantekeningen wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift, zodat de verzoekende partijen de arts-attaché niet kunnen verwijten met de twee, door de arts-cardioloog op het einde van de lijst toegevoegde medicamenten, geen rekening te hebben gehouden. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op dit stuk om aan te tonen dat de hierin op het einde van de lijst toegevoegde nieuwe medicamenten in Armenië niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn voor de eerste verzoekster, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partijen, waar zij hier nog aan toevoegen dat “(u)it informatie in Armenië ingewonnen blijkt dat men daar nooit over deze medicatie gehoord heeft, tot nu toe kent men er het bestaan niet van die medicatie”, met een dergelijk vaag betoog waarbij niet wordt aangegeven op welke bronnen deze beweringen gestaafd zijn, niet aannemelijk maken dat het medisch verslag van 13 maart 2014 van de arts-attaché gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat ook rekening dient gehouden te worden met “andere factoren welke een belangrijke invloed op de gezondheid kunnen hebben (omgeving, sociale, familiale ... factoren)”, dat de tweede verzoekster bereid is te werken op Belgische arbeidsmarkt en dat zij in Armenië geen woning meer bezitten en “een erg zieke met verplaatsingsmoeilijkheden stabiliteit en rust nodig heeft”, beperken zij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien – en daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in rekening diende te brengen dat de tweede verzoekster werkbereid is en de verzoekende partijen in hun land van herkomst geen woning meer in eigendom bezitten – weze het herhaald dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen toekwam om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in hun land van herkomst of in het land waar zij verblijven over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wat zij *in casu* niet hebben gedaan, zodat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte lichten de verzoekende partijen niet toe welke invloed deze gegevens zouden hebben op de bestreden beslissing. Zij weerleggen hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing dat “(...) uit voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”.

Aldus blijkt niet dat de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Gelet op wat *supra* onder punt 4.3.3.1. wordt gesteld, namelijk dat geen schending blijkt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat waar de verzoekende partijen opwerpen dat “het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de vraag wanneer het uitzetten van een ernstige zieke naar zijn land van herkomst strijdig is met artikel 3 EVRM (...) vier criteria (hanteert)”, de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het verbod op foltering en mensonwaardige of vernederende behandeling zou schenden. Tevens kunnen de verzoekende partijen, gelet op wat *supra* onder de punten 4.3.2. en 4.3.3.1. reeds werd uiteengezet, niet worden gevolgd waar zij menen dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met “de gevorderdheid van de ziekte” en “de mogelijkheid tot een medische behandeling in het land van herkomst”. Evenmin kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd, waar zij opwerpen dat geen rekening werd gehouden met “de aanwezigheid van familieleden als sociaal en medisch vangnet in het

land van herkomst”, nu in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 maart 2014 wordt gesteld dat “haar gezin (...) voor de nodige mantelzorg in België (zorgt), (e)r (...) geen reden (is) om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van vrienden daar” en “(d)e dochter en de schoonzoon, voor wie deze beslissing eveneens geldt, hebben op respectievelijk 35- en 38-jarige leeftijd ook toegang tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Indien nodig kunnen zij op die manier instaan voor de eventuele bijkomende kosten die gepaard gaan met de medische behandeling en opvolging van betrokkene”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Ook een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding, afwenning van macht of van een beoordelingsfout.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN